

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.147/2016/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év december hó 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2016. év február hó 18. napján kelt 16.B.109/2015/8. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2016. február hó 18. napján kelt 16.B. 109/2015/8. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1) (8) bekezdés I. fordulat), ezért 1 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre ítélte, melyet börtönben rendelt végrehajtani. A szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott szabadságvesztés végrehajtása esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelről és a bűnügyi költség viseléséről. A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú, de végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabásáért jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 337/2016. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási rendnek megfelelően eljárva megalapozott tényállást állapított meg, mely a másodfokú eljárásban irányadó. A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat megvizsgálta, azokat helyesen értékelte, indokolási kötelezettségét is teljesítette. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, helytálló a cselekmény minősítése is.

A büntetéskiszabás körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt feltárta. Az alkalmazott büntetés neme megfelel a büntetés kiszabás céljainak és elveinek. Ugyanakkor a törvényszék nem kellő súllyal értékelte a súlyosító körülményeket, köztük azt, hogy a vád tárgyát képező cselekmény rendkívül elszaporodott, a cselekmény erkölcsileg különösen elítélendő motívumból fakad, a sértett az életveszélyes eredményen túl maradandó fogyatékoságot szenvedett.

Ugyanakkor eltúlzott jelentőséggel értékelte a beismerést, amely nem a bűnösségre kiterjedő és feltáró jellegű és nem is következetes.

Az ügyészi álláspont szerint a kiszabott büntetés nem áll arányban a középértékes büntetés kiszabására vonatkozó elvvel, tévesen került alkalmazásra a Btk. 82.§ (2) bekezdés c.) pontja szerinti enyhítő szakasz, a büntetés eltúlzottan enyhe. Indítványozta, hogy az ítélőtábla nyilvános ülés keretében eljárva a törvényszék ítéletét oly módon változtassa meg, hogy az enyhítő szakaszt ne alkalmazza, a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés mértékét emelje fel, egyebekben az ítéletet hagyja helyben. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A vádlott védője perbeszédében az ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokainál fogva. Kitért arra, hogy maradandó fogyatékoság nem állapítható meg, mert a sértett életvitelét, munkaképességét semmilyen módon nem befolyásolja a koponyán található csonthiány. Hivatkozott arra, hogy maga a sértett kérte, hogy a vádlott enyhe büntetést kapjon, a vádlott bűnösségét beismerte, indulati cselekményt követett el. Az enyhítő körülményeket helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, melyek alapján helyesen alkalmazta az ügyészség által kifogásolt enyhítő szakaszt.

A Fővárosi Ítélőtábla a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék eljárási hibát nem követett el.

A szükséges bizonyítást lefolytatatta, mely alapján megalapozott tényállást állapított meg, mely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdés a.)-d.) pontjaiban írt hibáktól és hiányosságoktól. Az a másodfokú eljárásban is irányadó volt a Be. 351.§ (1) bekezdése szerint.

Az orvos-szakértői vélemény figyelembevételével helyesen mellőzte a tényállásból a maradandó fogyatékoság bekövetkeztét.

Az elsőfokú bíróság maradéktalanul felsorolta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, azokat egymással összevetette, értékelésükről a szükséges mértékben számot adott, indokolási kötelezettségét teljesítette.

A megállapított tényállást az ügyészség, a vádlott és védő nem támadta.

Okszerűen következtetett a törvényszék a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes.

Téves értelmezésre mutat az indokolás (ítélet 8. oldal utolsó bekezdés első hat sora), miszerint emberölésre utaló eshetőleges szándék nem állapítható meg, így az eredmény vonatkozásában csak gondatlanság terheli a vádlottat. A törvényszék helyesen minősítette a cselekményt testi épség elleni magatartásként, abból azonban, hogy emberölésre irányuló szándéka nem állapítható meg, nem következik, hogy az életveszélyt okozó testi sértés tekintetében az eredmény tekintetében csak gondatlanság terhelheti a vádlottat.

Az ítélet 8. oldal 6. bekezdés utolsó 5 sorában rögzített érvelés is helyesbítésre szorul. Ehelyütt a törvényszék arra hivatkozik, hogy az eszközül használt tárgyra, az alkalmazott erőbehatás mértékére és a támadott testtájékra tekintettel a vádlottnak előre kellett látni magatartása lehetséges következményét, azonban azt nem kívánta vagy nem nyugodott bele, hanem könnyelműen bízott annak elmaradásában, így a vádlott terhére a tudatos gondatlanságot (luxuria) róttá.

A tudatos gondatlanság (luxuria) érzelmi oldalon különbözik a szándékosságtól, ezen belül az eshetőleges szándéktól (dolus eventualis), első esetben a következmények elmaradásában könnyelmű bizakodás állapítható meg, az utóbbiban, az eredmény iránti közömbösség, a belenyugvás.

A könnyelmű bizakodás a következmények elmaradásában akkor állapítható meg, ha az elkövető ezt valamilyen tényre alapozza. A törvényszék által megállapított tényállásból, az indokolásából ilyen tény nem állapítható meg, ezen esetben tehát a bizakodás nyilvánvaló alappal nem állapítható meg. Az eredmény elmaradása a véletlenül múlt, ezért az eredménybe való belenyugvás, azaz eshetőleges szándék állapítható meg.

A vádlottnak, aki foglalkozásánál fogva naponta dolgozott az elkövetés eszközéül használt fogóval egyértelműen tudnia kellett, hogy az adott, erővel a fejre mért ütés milyen eredménnyel járhat, milyen súlyos sérülést okozhat. A vádlott mindebbe belenyugodva ütötte fejbe a fogóval a sértettet.

A büntetéskiszabás körében irányadó körülményeket a törvényszék többnyire feltárta. További súlyosító körülmény, hogy bár maradandó fogyatékosága a sértettnak nem keletkezett, de a tényállásban írt csonthiány következtében a koponya érintett része lényegesen sérülékenyebbé vált, amely a sértett életvitelét, munkaképességét ugyan nem befolyásolja, de véletlenszerű külső erővel szembeni kiszolgáltatottságát növeli.

Helytelen az ügyészi hivatkozás a cselekmény elszaporodottságának súlyosító körülményként történő értékelésére. Az elsőfokú bíróság indokolása e körben helytálló.

Az ügyészség által a vádlottnak felrovarandó „vádlott erkölcsileg elítélendő motívuma” alappal nem állapítható meg. Motívumot az elsőfokú bíróság a tényállásban nem állapított meg. Az 56/2007. Bk vélemény II/9. pontja szerint a bűncselekmény erkölcsileg különösen elítélendő oka értékelhető súlyosító körülményként, mely az elsőfokú bíróság indokolásának megfelelően nem állapítható meg.

A védő által is hivatkozott enyhítő körülményeket ugyanakkor helyesen vette számba a törvényszék.

A vádlott által elkövetett cselekmény büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés.

Az 1 év 6 hónap tartamban kiszabott szabadságvesztés arányos az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, a kiegészített bűnösségi körülményekkel, annak súlyosítására nincs szükség az ügyészi állásponttól eltérően. A Btk. 82.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés c.) pontjára alapított törvényi minimumnál enyhébb büntetés kiszabást a másodfokon eljáró ítélőtábla is helyesnek találta.

Törvényes a szabadságvesztés börtön fokozatának megállapítása. A szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztése és a próbaidő tartama ugyancsak helytálló.

Az elsőfokú bíróság bűnjellel és bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezése megfelel az eljárási törvény rendelkezéseinek.

A fent írtakra tekintettel a törvényszék ítéletét az ítélőtábla a Be. 361.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján - az indokolásban a fentebb írt kiegészítésekkel, javításokkal - annak helyes indokainál fogva helybenhagyta.

Budapest, 2016. december hó 1. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2016. február hó 18. napján kelt 16.B.109/2015/8. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.147/2016/7 . számú végzése folytán 2016. december hó 1. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. december hó 1. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Bradáné Bódi Ilona
tisztviselő